

TALILA GUTEVILLE
ur. 1946; Paryż

STRESZCZENIE RELACJI MÓWIONEJ

Talila Guteville (ur. Éliane Gutwilig) opowiada o losach swoich, pochodzących z Kraśnika, rodziców, którzy wyemigrowali do Francji w 1936 r. Przekazuje nieliczne informacje, jakie uzyskała od nich na temat ich rodzin oraz dzieciństwa i młodości w Polsce. Mówi o negatywnym obrazie – kontekście biedy i antysemityzmu – wyłaniającym się ze wspomnień rodziców, kontrastującym z zachowanymi w ich albumach fotografiami z tego okresu, ukazującymi pełnych życia, otoczonych przyjaciółmi młodych ludzi. Wspomina zwięźle o losach pozostałej w Polsce rodziny – wszyscy zginęli w Holocauście (nie są jej znane żadne szczegóły).

Obszerniejsza część relacji poświęcona jest losom rodziny we Francji – momentowi emigracji oraz losom rodziców po przyjeździe do Paryża, gdzie mogli liczyć na wsparcie mieszkającej już tam rodziny oraz ziomkostwa kraśnickich Żydów. Pojawiają się również informacje o okresie II wojny światowej, którą rodzice przetrwali oddzielnie; ich urodzony w 1938 r. syn został przechowany przez siostry zakonne. Mówiąc o okresie powojennym, Talila Guteville wspomina miejsca zamieszkania rodziny, formalne aspekty organizacji ich życia we Francji (w tym uzyskanie francuskiego obywatelstwa i zmianę nazwiska), omawia życie zawodowe rodziców (ojciec był krawcem, w latach 60. zaczął pracować w sklepie z meblami szwagra), ich relacje towarzyskie. Opowiadając o związkach rodziców z ziomkostwem kraśnickim, przedstawia płaszczyzny funkcjonowania stowarzyszenia oraz organizowane przez nie najważniejsze wydarzenia.

Mówiąc o atmosferze domu rodzinnego, dużo miejsca poświęca kwestiom tożsamości – żydowskiej, polskiej, francuskiej, jej rodzinnej transmisji i przemianom pokoleniowym. Opowiada w tym kontekście o własnym dorastaniu – braku szerszej wiedzy na temat przeszłości rodziców, pełnej asymilacji do kultury francuskiej, przynależności do młodzieżowej organizacji syjonistycznej oraz narodzinach zainteresowania językiem i kulturą jidysz, które wiązało się z obroną przez nią w późniejszych latach drogą artystyczną. Tłumaczy własne motywacje stojące za tym wyborem –

sens swojej pracy jako pieśniarki wykonującej utwory w języku jidysz w autorskich aranżacjach. Wspomina również o swoich wizytach w Polsce – po raz pierwszy przyjechała tu na początku lat 2000 w ramach podróży pamięci zorganizowanej przez ojca Patricka Desbois. Miała wtedy okazję zagrać koncert w Bramie Grodzkiej – na widowni znalazł się ksiądz Weksler-Waszkinel, którego historia bardzo ją poruszyła. Artystka odwiedziła również Kraśnik – wrażeniom z tej krótkiej wizyty poświęciła tekst, który obok innych utworów tego typu, prezentuje w ramach swoich koncertów (czyta go w dalszej części nagrania). Jej druga wizyta w Polsce wiązała się z występem na Festiwalu Kultury Żydowskiej w Krakowie. Wspomnienie tego wydarzenia jest pretekstem do refleksji na temat współczesnych odniesień do żydowskiego folkloru, obecności Żydów w dzisiejszej Polsce, realizowanej tu pracy z Pamięcią oraz aktualnych relacji polsko-żydowskich. Talila Guteville mówi też o własnym stosunku do Polski i polskości, elementów polskiej kultury, które okazują się jej zaskakująco bliskie. Wspomina również o reakcjach kolejnego pokolenia – podróży do Europy Środkowo-Wschodniej i Polski, jaką odbyła jej córka, a także o niedawnej wizycie w Kraśniku przedstawicieli funkcjonującego nadal paryskiego ziomkostwa kraśnickiego. Wyraża pragnienie, żeby zaśpiewać ponownie w Lublinie.

Data i miejsce nagrania	2011-03-31, Paryż
Rozmawiał/a	Agnieszka Zachariewicz, Tomasz Czajkowski
Słowa kluczowe	Guteville, Talila, streszczenie relacji mówionej
Autor streszczenia	Agnieszka Zachariewicz
Prawa	Copyright © Ośrodek "Brama Grodzka - Teatr NN"